

El món de l'inrevés

Per Vinyet Solà Quiñonero

Vet aquí, fa molt, molt temps, hi havia un poblet, on vivíem molt tranquils, teníem animals, també teníem horts, de fet no teníem supermercat, tot venia de petits comerciants, però ara us he d'explicar com tot va canviar.

Per cert, soc la Neida, la princesa del poble, i vinc a explicar-vos la meva història.

Jo vivia en un poble molt tranquil, com ja he explicat abans, hi vivia amb la meva germana, Tanit i la seva xicota Farners.

Tots estàvem molt tranquils, escoltant música, com cada dimecres, i sobretot com cada 23 d'abril, era una tradició, cada dimecres era normal escoltar música, però el 23 d'abril, a la plaça, venien grups de música, i tot el poble estava allí (ves, tradicions!).

Fins que de sobte, es va sentir un fort estrèpit, molt fort.

Tots vam sortir al balcó, i va aparèixer a la llunyania, un gran i fort drac, que va començar a aixafar els arbres, tos teníem por que aixafés la nostra casa, però no va ser així, es va parar davant nostre i ens va mirar un per un, de fit a fit, però en el meu torn, em va mirar intensament, i va treure foc pels queixals, ell sabia que el coneixia.

D'acord, això no us ho he explicat, però jo coneixia aquell drac, havíem estat amics molt temps, l'hi vaig ensenyar a llegir, a parlar, i sobretot, a estimar.

De fet, el vaig estimar tant, que quan va ser el moment d'acomiar-nos, me'l vaig emportar, era molt petit, és clar, el vaig poder posar en una bossa.

El tenia al pis de baix, i l'alimentava, però, com no sentia tant d'afecte per part meva, es va escapar, no vaig saber mai si el tornaria a veure alguna vegada, però allí estava, mirant-me als ulls, no sé ben bé si amb afecte, o amb rabia, però em mirava, vaig somriure i ell es va posar a caminar.

Van passar molts dies, i ell només menjava arbres (jo sabia que no li agradava menjar animals) tot i això, va agafar un grapat d'ovelles i se'ls va emportar a la seva cova, i cada dia el mateix, fins que es va menjar tot el bestiar.

En aquell moment el rei va decidir que cada dia es faria una reunió i es triarien a dues persones a les quals es menjaria el drac, fins que un dia, la sort del poble es va girar contra el rei, i en una d'aquelles va tocar la seva filla, la princesa, és a dir, jo!

Organitza:

Collabora:

Sí, el drac se m'anava a menjar viva. Aquell mateix matí, quan vaig arribar a la seva cova, tota sola, ja que ningú no em volia acompanyar, la taula ja estava parada, i el drac em va rebre amb sorpresa, em volia agafar amb les seves grandioses urpes, i de sobte, ho vaig recordar:

Blai, No!!! - vaig cridar - no em toquis!!!

Neida!!! - em va contestar, sorprès - T'he trobat molt a faltar, vaig marxar sense dir-te res i...

No et preocupis Blai.

Vols que t'expliqui un secret Neida? - vaig assentir- Segueix-me!

El vaig seguir, i en tocar un botonet d'una pedra, es va obrir una porta, em va portar fins a una altra cova, i allí estaven!! No se'ls havia menjat!!

Havia amagat tots els animals i persones que havia agafat fent veure que se'ls havia menjat!! Aquell era el meu Blai! El Drac que jo estimava!!

Després vam traçar un pla:

Mira Neida, fem una cosa, esperem que algú et vingui a buscar, posteriorment faré veure que et faig mal, que em portin a la plaça, allà ho explico tot, i tots contents! Què et sembla?

No sé si serà tan fàcil Blai, però ho podem provar! Què hi perdem?

Exacte!!!

De cop vam sentir un gran soroll, i va aparèixer un cavaller, que si us dic la veritat, no era gaire fort, ni alt, ni ros!!! Però quina mena d'històries ens expliquen de petites?

Jo m'esperava un cavaller com cal!

Tornant al tema, en Blai va fer veure que em feia mal, i així, en Jordi (el cavaller), el va poder ferir (sense fer-li mal, òbviament), li va sortir una gota de sang, i ja està, després d'això, el van portar a la plaça per jutjar-lo, i abans de matar-lo, li van donar la paraula.

Jo em vaig posar al seu costat i ell va dir:

Hola, soc en Blai, perdoneu-me, si us plau, jo no volia fer res, m'hi va obligar el vostre rei, que volia que us mengés per tenir tot el poder, no vaig menjar ningú, mireu!

Ostres! Això en Blai no m'ho havia explicat, no m'ho esperava del meu pare, del rei!!!

Vaig cridar: SORTIU!!!

I va començar a sortir tota la gent, que en Blai s'havia "menjat", tots es van quedar molt sorpresos i es van girar cap al rei, li van dir que era un traïdor, ell va marxar corrents, però, es va entrebancar amb una corda i es va fer sang.

Just en aquell moment, en Jordi, es va voler fer l'heroi, i jo li vaig dir:

Tu no has fet res! Jo m'he salvat soleta, per poc t'he de salvar jo a tu!!!

Organitza:

Collabora:

La gent del poble va esclafir a riure i en Jordi va abaixar el cap, avergonyit.

Després, en Blai em va dir que li havia agradat molt tornar-me a veure, i em va regalar una rosa, que havia sortit de la sang del meu pare.

Li vaig donar les gràcies i li vaig regalar un llibre, que aquella mateixa nit, ens vam llegir, jo em vaig quedar adormida entre els seus braços, estava molt contenta de tornar a tenir-lo amb mi.

I... Conte contat,i el drac se l'ha menjat!

Organitza:

Collabora:

